

Török-Kaniži napadli so nahujskani Srbi grad bivšega ogrskega ministra barona Talliana in se jih je zamoglo le s puškami pregnati. Srbi divjajo z nožem in vsak dan se zgodijo umori. Za Srbe se nabira denar in življenska sredstva. Javna poslopja so ojstro zastražena. Od Pancevo do Orsove je več kot 2000 orožnikov. Pri občini Bavanište so opazili srbske špijone, ki so z zastavami onkraj Donavi ležeči srbski trdnjavi signale delali. V Maria-Teresioplju so zaradi veleizdaje več Srbov zaprli. V Szomboru so nastali nemiri, ker se je 30 ruskih oficirjev skozi mesto peljalo. Tako sega srbofilska hujskarija čez meje v našo monarhijo. Upajmo, da naša oblast ne bode ničesar zamudila in da bode vsako državi nevarno gibanje v kali zadržala!

Angleži o Srbih.

Znameniti angleški pisatelj Scotus Vitor se je vedno na temelju dolgih študij potegaval za Jugoslovane. Pred kratkim pa je objavil v listu „Contemporary Review“ zanimivi članek o razmerju med Avstro-Ogrsko in Jugoslovani. Ta pisatelj dokazuje najprve notranja nasprotja srbskih zahtev po albanskem pristanu in pravi: Srbija je vedno polna političnih fantazij. A moti se, ako misli, da nova srbska politika ne bode izzivala intervencijo Avstro-Ogrske ter Italije. Na novi uredbi balkanskih razmer ni nobena velevlast tako interesirana kakor Avstrija. Srbija šteje, ako se priračuni tudi njene nove pridobitve, komaj 3 $\frac{1}{2}$ milijonev Srbov, skupno prebivalstvo Črnogore pa šteje le 300 000 glav. Na drugi strani, v Avstro-Ogrski pa stoji 2 milijona Srbov, nadalje 3 milijoni Hrvatov in 1 $\frac{1}{2}$ milijona Slovencev. Ako dodamo temu še 650.000 v Bozni živečih mohamelanskih Srbov, potem najdemo, da šteje monarhija 7.200.000 Jugoslovancev, ki stanujejo na ravno dvakrat takoveliki zemlji, kakor sta Srbija in Črna gora skupaj. Iz tega je razvidno, koliko pomena bi imela nova velika Srbija proti naši državi. — Angleški pisatelj, o katerem je znano, da je naravnost zaljubljen v Srbe, pravi nadalje: Ako je Srbija modra, bode Avstriji v bogala. Naravna trgovinska pot Srbije proti vzhodu bi bila železnica Zsice čez Vardiste v vzhodni Bozni; od zadnjega kraja pelje itak železnica čez Serajevo k dalmatinskemu obrežju. Pristan v Gravozi je neprimerno vrednejši od Durazza ali Medue. Celu Metkovič je več vreden. Ako se izgotovi železnico Bugojno-Arzano, ima Srbija neposredno zvezo s krasnim pristanom Split, katerega je vstvarila natura za glavni kraj Dalmacije in sosednih dežel. Avstrija je Srbom v gospodarskem oziru vse ponudila. Ako bi Srbi to odklonili, bi obenem dokazali, da so njih zahteve ob Adriji zgolj politične in da jih pospešujejo oni belgradski fanatiki, ki upajo tudi na pridobitev Bozne, Dalmacije ter Hrvatske. — Kakor rečeno je ta odlični angleški pisatelj gorki prijatelj Jugoslovancev. In v kljub temu nasprotuje pretiranim in ošabnim zahtevam srbskih kujskačev, ki so zmage pijani in ki vsled podpihovanja Rusije v svojem besnem sovraštvu proti Avstro-Ogrski ne poznajo mej. Slovenski listi, ki so svoj čas ravno tega angleškega pisatelja tako hvalili, — molčijo zdaj. Vsak srbski agent jim je več vreden nego možje jasne glave in poštene volje!

Otvoritev prodajalne.

Usojam si cenj. prebivalstva okolice Ptuja naznaniti, da sem otvoril

v Ptuju, Färbergasse 11

prodajalno za la šivalne stroje, kolesa, motorje, godbene automate in vse k ktemu spadajoče predmete, ter delavnico za popravila za šivalne stroje in kolesa, za napravo domačih telegrafov in vseh v stroko spadajočih del.

Vsled dolgoletne prakse v tej stroki in dela v prodajalni moje matere sem v položaju, vsem zahtevam najsolidnejše odgovarjati. Postrežba rešna, cene nizke.

Z velespoštovanjem

1072

VALERIAN SPRUSCHINA, mehanik, Ptuj, Färbergasse 11.

Neomejeno

zaupanje

vživajo in zaslužijo

MAGGIJEVE kocke

(gotova goveja juha)

5 vinarjev,

kér so z največjo skrbnostjo

narejene. V kakovosti so

najboljše!

Pazi naj se na ime MAGGI in na

varstveno znamko križevo zvedo.

Kje so veleizdajalci?

Slovenska prvaška politika doživela je v zadnjem času grozoviti poraz; ravno tako klerikalna, kakor narodnjaška politika. Naravnost polom so doživeli ti gospodje, naravnost politični bankerot morajo napovedati. Čez dejstva, ki so danes vsemu svetu jasna, ne pomaga nobena psovka, pa če je še tako odurna ali nizkotna. In zato se slovenski voditelji zamán trudijo, z besnim krikom rešiti, kar bi bilo zanje še mogoče rešiti. Zamán je njih otročje počenjanje, s katerim skušajo zdaj svoje lastne grehe drugim očitati. Celu njih farizejsko prilozovanje jim ne more in ne bode koristilo. Hoteli so s svojo glavo trdi zid avstrijskega in štajerskega mišljenja predreti, pa so si le lastno glavo razbili.

Kakor črv pod kmetskim škornjem se zvijajo zdaj prvaki in njih zanikrni listi, ker smo jih v vsej javnosti razkrinkali in ker so jih zdaj tudi na Dunaju izpoznali. Dolžijo nas po zakonitih shodih in v brezpomembnih listih obrekovanja, ker smo pojasnili brezobzirno njih protiaustrijsko, srbofilsko in rusofilsko stremljenje.

Mi pa ponavljamo in bodemo to tudi dokazali, da je slovenska politika zašla v veleizdajalsko smer. Zdaj, ko kaže svetovni položaj, da je Evropa za avstro-ogrsko stališče, da se brzkone niti Rusija ne bode upala napasti našo monarhijo, da je Srbija osamljena in bode morala pod vsakim pogojem odnehati, da se torej sanje o „jugoslovanski državi“ ne bodejo tako kmalu na razvalinah Avstrije uresničile, — zdaj so slovenski prvaki seveda izpoznali svoje neume napake, zdaj so se sami svojih misli vstrašili in hočejo vse vtajiti, hočejo celo nakrat do kosti črno-rumeni patrioti postati. Pa ne grè!

Dokazi so preočiti, prejasni! Našteti hočemo za danes le nekaj teh dokazov, ali nadaljevali bodemo to vrsto.

Kar se „narodnjakov“ ali „liberalcev“ ali kakor se že imenujejo, tiče, je njih stališče itak znano. Že pred štirimi leti, ko je kričava Srbija kakor letos obljajala našo monarhijo, so pokazali ti možakarji javno, da bije v njih prsah srbsko in ne avstrijsko srce. Dokaz temu dejstva, ki jih lahko vsakdo vidi in čuje. Zato tudi cesar ni hotel potrditi izvolitev bivšega ljubljanskega župana Ivana Hribar, zato je bil ljubljanski občinski svet razpuščen. Vsi se še spominjamo, kaj se je takrat v Ljubljani godilo. Od srbske vlade vstvarjeni slovenski dnevnik „Jutro“ je takrat pisal, da je avstrijska zastava znamenje sužnosti Slovencev. Po ulicah je nahujskana druhal klicala „živio Srbija.“ Iz izložbenega okna so vrgli sliko našega cesarja in jo nadomestili s sliko srbskega princa Jurčka. Cesarsko zastavo so v Ljubljani zažgali in na cesarjev spomenik se je postavilo nočno posodo...

Šele z najstrožjimi odredbami je oblast to nesramno počenjanje vstavila.

Ali je to veleizdajstvo ali ne? Bilo je pred štirimi leti! In zdaj? Komaj se je pričela vojna na Balkanu, ko so že prvaki listi v isto besnost padli. Navdušenje za Srbe je naravnost vse meje prekoračilo. Za slovenske liste je bilo avstrijsko stališče vedno napačno in obsojno vredno, srbsko stališče pa vedno pravilno in hvale vredno. Narodnjaški listi so že očitno rekli, da so porazi Turkov obenem porazi stare Avstrije, da se pričinja z zmago balkanskih narodov tudi za Avstrijo druga doba v zmyslu panslavističnih načel. Napolnili bi lahko celo knjigo, ako bi hoteli ponatisniti vse veleizdajalske izreke slovenskih „narodnih“ listov iz tega zadnjega časa. Zeaj seveda zavijajo ti listi, ker vidijo, da je vse drugače izpadlo, kakor so si to predstavili, da se Avstro-Ogrska ne da tako lahko v kozji rog spraviti in da so gotovi elementi medvedovo kožo preje prodajali, predno so medveda ustrelili. Hinavsko je to počenjanje slovenskih narodnjakov, hinavski so njih shodiči!

Najgnusnejšo vlogo pa igrajo v teh resnih časih slovenski klerikalci. Zdaj se zopet cedijo od samega „patriotizma.“ Vodja slovenskih klerikalcev dr. Ivan Šušteršič je zdaj celo v ljubljanskem „Slovencu“ objavil farizejski članek, v katerem odkriva nakrat svoje „avstrijsko“ srce in se zaletava proti srbskim zahtevam. Zakaj pa, vi klerikalni poštenjaki, niste takoj v začetku balkanskih dogodkov to avstrijsko stališče zavzemali? Zakaj šele zdaj, ko seljudstvo trumoma odvraca od vas, ko grozi nevarnost, da vas ne bode več solnce vladine milosti obsijalo, ko je cesar dr. Korošca pošteno oštel, dr. Šušteršiča pa niti nagovoril ni, ko se je na vrata vaše črne hiše z železno pestjo potrkalo? Kdo bi veroval na slovensko-klerikalni „patriotizem“, ko je tako nezanesljiv?

Ko se je balkanska vojna pričela, je slovensko-klerikalno časopisje najprve strogos Turki držalo. Šele pozneje je kar čez nos spreminilo svoje „prepričanje“ in se je pričelo potegovati za „vbogo krščansko rajo“, ki mori albanske ženske in se valja v krvi albanskih otrok.

„Patrioti“ so slovenski klerikalci, — pa kakšni! Evo par dokazov!

V seji delegacij z dne 7. novembra 1912 je voditelj štajerskih slovenskih klerikalcev dr. Korošec naravnost Avstriji grozil z „jugoslovansko iredento“, to se pravi: s protiaustrijskim, veleizdajalskim gibanjem med Slovenci in Hrvati.

Slovenski duhovnik in poslanec dr. Žitnik v Ljubljani objavil je v „Slovencu“ celo vrsto člankov, v katerih se je zavzemal strastnim navdušenjem za srbske zahteve. Celu srbofilsko glasilo „Dan“ je „Slovenca“ in klerikalce za njih srbsko podpiranje na vse pretege hvalilo.

Poglavar slovenskih klerikalcev dr. Šušteršič je v seji delegacij z dne 7. novembra m. dr. rekel: — „Srbije ne smemo ovirati, da dobi sadove za svojo slavno zmagovito vojno. Tudi potido Adrije Srbiji skozi Albanijo ne smemo zapirati. Srbija ne bomirna, dokler ne bo imela prostepoti do Adrije!“ — To je torej dovolj jasno! Tako bi imel pisati ali govoriti srbski agent, nikdar pa ne avstrijski politik, ki bi moral biti kot deželni glavar celo zaupnik krone!

Dne 11. novembra je isti dr. Šušteršič izjavil, da „ni mogoče uvideti, zakaj naj bi se dodelitve jadranskega pristanišča Srbiji protivili.“

Slovenski duhovnik dr. Janez Ev. Krek je dne 16. novembra izjavil, da imajo Srbi prav, ako hočejo proti želji Avstrije Albanijo razdeliti.

Slovensko-klerikalni poslanec Evgen Jarc je v avstrijskem državnem zboru napadal avstrijsko diplomacijo in zahteval

razdelitev Albanije ter srbski pristan v Adriji. —

To je le nekaj citatov in dokazov! Nada-
ljevali pa bomo to za slovensko-klerikalno
stranko sramotno zbirko! Za danes mislimo, da
zadostuje. Slovenski voditelji naj se zdaj zvi-
jajo in naj se muzajo, kakor se hočejo. Nikdo jim
ne umije sramotni pečat iz čela, da so v naj-
resnejšem času zavzemali protiaustrijsko srbsko
stališče. In slovensko ljudstvo si bode to go-
tovo zapomnilo. Sicer bi pa navedli lahko še
celo vrsto drugih, istotako očitnih dokazov. Si-
cer pa jih bodoje razne sodnijske razprave na
dan spravile. Naj torej za danes zadostuje.

Slovenska politika obeh strank se giblje
danes na polzki, gladki plošči protiaustrijskega
stališča in veleizdaje. Po tej poti se ne bode
koristilo slovenskemu ljudstvu, marveč se mu
bode le neprecenljivo škodo prizadelo. Zato pa
govorimo mi, ki svarimo pred to izdajalsko,
nesrečno politiko, ne samo v interesu
avstrijske domovine, marveč tudi v interesu
slovenskega ljudstva samega!

MOJA STARA

izkušnja me uči, da rabim za negovanje moje kože le Stecken-
pferd-lijilijino-mlečno milo od tvrdke Bergmann & Co.,
Tetschen a/E. Kos za 80 h se dobi povsod 223

Politični pregled.

Trozveza obnovljena. Veselo in v političnem
oziru ravno v sedanjem položaju izredno važno
vest je zaznamovati: trozveza, ta najboljša
in najsigurnejša zaščitnica evropskega miru,
je obnovljena. Avstro-Ogrska, Nemčija in
Italija stojijo torej zopet trdno zvezane skupaj,
pripravljene svetovni mir zagotoviti, a priprav-
ljene tudi v slučaju napada od tuje države s
svojim orožjem druga drugi pomagati. Odkar je
vstvaril največji nemški državnik Bismarck troz-
vezo, ni bilo velike evropske vojne. Zanimivo
je, da se je trozveza že sedaj obnovila,
ko poteče njena pogodba šele l. 1914. Zgodilo
se je to nekako demonstrativno. Ravno sedaj,
ko izziva mala a pomembna in do skrajnosti pre-
drzna Srbija, medtem ko skuša nam vedno sov-
ražna Rusija s svojim zahrbtnim ruvanjem
monarhiji škodovati, so v trozvezi združene ve-
levlasti glasno povedale, da stojijo zvesto rama
ob rami kot najpomembnejša sila starega sveta.
Na splošni položaj je vplivala proglašenje zopet
sklenjene trozveze jako ugodno. Tako je vendar
upati, da se posreči evropski mir obdržati.

Vojni minister odstopil. Kakor bomba je
vplivala te dni vest, da je ravno sedaj v tem
resnem položaju avstro-ogrski vojni
minister pl. Auffenberg odstopil. Z njim vred
je odstopil tudi naš šef generalnega
štaba Scherna. O vzrokih odstopa, ki ga je
cesar takoj na znanje vzel, se mnogo govori.
Sodi se, da je bil Auffenberg premalo zmožen
za težke naloge, ki bi ga zlasti v vojnem času
čakale. Za njegovega naslednika je bil imenovan
fcm. Krobatin; za njegova načelnika general-
štaba pa zopet Conrad pl. Hötendorf. Obadva
nova vrhovna voditelja naše armade se
smatra za izredno zmožna in, kar je treba po-
sebej naglašati, energična. Zlasti o Conradu se
govori, da je najboljša vojaška glava v monar-
hiji in da je moral svoj čas le zaradi tega od-
stopiti, ker je zagovarjal energično nastopanje
proti sovražnikom monarhije. Kmalu se bode
pokazalo, kaj pomeni ta presenetljiva sprememba.

Naši stari očetje

že so rabili dobra, priznana domača sredstva,
da bolečine vseh vrst takoj v začetku odpravijo;
in res naj bi se tudi zlasti v mrzlem letnem
času gledalo, da se tudi še tako lahko obolenje
ne zanemari, temveč da se ga že pri najmanjših
pojavih, torej takoj, ko se čuti bolečine, pre-
preči.

Odrašenim in otrokom, pri katerih se na
primer kaže nagnenje do katarov, zamore dobri,
priznani preparat pomagati, boriti se pravočasno
proti njim. Mi sami smo se že stotero- in ti-
sočerkokrat prepričali, da je tak bolečine odprav-

Štajerski deželni zbor se je nameravalo
tekem meseca decembra k zasedanju sklicati, da
bi se tako napravilo zadnji poizkus, odstraniti
slovensko obstrukcijo in zapričeti s pametnim
gospodarskim delom. Vsled težavnih razmer v
zunanjih politiki pa se te ideje ne bode uresni-
čilo in ne bode več letos deželnega zbora šta-
jerskega sklicalo. Po našem mnenju bi bilo to
tudi vsled pravaško-klerikalne zagriženosti brez-
uspešno. Najbolje bi bilo, ako bi vlada deželni
zbor razpustila in nove volitve sklicala. Kajti
slovenska obstrukcija je štajerskemu ljudstvu
pač že dovolj škode povzročila.

Izvoz konjev oziroma prodajo konjev v ino-
zemstvo je vlada za Avstrijo kakor za Ogrsko
do preklica prepovedala. To je bilo vsekakor
potrebno. Kajti v zadnjih mesecih se je zlasti
na Ogrskem od tujih držav velike množine ko-
njev kupovalo. V teh resnih časih je vlada od-
redba torej popolnoma opravičena.

Špijoni v meniški obleki. V železniškem vo-
zu, ki je peljal proti Lvovu, pustil je neki av-
strijski oficir tri nune aretirati, ki so se precej
sumljivo vedle. Na policiji se je pokazalo, da so
nune preoblečeni ruski špijoni.

Dopisi.

Hoče. Odkar je sloviti kaplan Baznik, bivši
general naših „Čukov“, svoje pete odnesel tja
k hrvatskim bratcem, je hoški veter nekako po-
miril se. Pa kaj češ, smo itak vedli, da ga bo
spet kak šmentek vnovič razburil. Zadnje no-
deljo smo zopet strmeli in strmeli — hoški „Čuki“
so po dolgem času se privlekli in se preoblekli
v svoje bleščeče uniforme in so ga spet špilali
po vasi. Čepice nosijo čisto po srbskem sistemu,
rdeči obroček na vrhu in pa eno fix šneidfedro
izza rdečega obročka. Pa vsak teh vrlih „Ču-
kijanerjev“ je pušil ali cigareto ali viržinko, da
se je kar megiljo za njimi. Fikrabolt, to vam
je bila parada! Ne vemo prav, kaj je mile naše
„Čukece“ iz zimskega spanja zdrnilo, naš mali
misijon ali pa navdušenost do hrabrih srbskih
bratov. Pa modro misleči ljudje so razsodili, da
se ne šika, s srbskimi čepicami k cerkvi ali
službi Božji prihajati. Mogoče da so bili izbrani
in komandirani za kakšno posebno štafazo. Nam
je ta čuko-srbofilska komedija iztisnila le en
lahek smeh. — Vrli Štajercijanec „Tebničmar“
priporočal je zadnjič enkrat našim srbofilskim
Slovincem, „Čukom“ itd. kot pristno „hrvatski
marš“, „Bunda, bunda“, in pa „U boj u boj
mačka v stročje skače.“ To je bil fin nasvet!
Pa kaj češ, dragi „Tebničmar“, naši Čukeci
te dve „hrvatski“ že zdavnej pojejo. Zdjaj so si
kot svoj „regiments-marš“ izvolili tudi po hr-
vatskim „Oj banovci — Oj mi hoški Oberčuki,
ajdimo!“ Seveda, „ajdimo“ nad vse hoške in
druge nemourje in Štajercijance ter pa potem
doli k milim našim hrvatskim in srbskim brat-
cem. No, ajdimo! Ljubi striček „Štajerc“, da te
žlavec ne trofi, če Ti razodenem, da imamo v
naši vasi in fari tudi mnogo, seveda avstrijskih
Slovincem, ki pa s srbskimi sobrati neznansko
gorko simpatizirajo. Eden teh naših navdušenih
Srbofilcev je s hrepenečim srcem in glasom želel,
da bi le prišli Srbi do in črez nas. Oj ti člo-
veče, ti trepasto ti! Veš, da boš prej poginil,
prej ko se ti bo ta plameneča želja izpolnila;
a svetujemo tebi in tvojim somišljenikom, da
takoј poberete svoja kopita, pa odradjate per
„eksprescug“ tam doli k vašim milim, milim
srbskim bratom in junakom. Tam jih lahko ob-
lizujete in oblizujete, dokler se vam plameneča

ljajoci, okrepčujoči in oživljajoči preparat, s
katerim smo že mnogokrat razne bolečine in
utrujenost ter marsikatero motečo bolelost od-
pravili, pristni Fellerjev fluid z zn. „Elsafluid“,
na katerega tem potom svoje čitatelje opozar-
jamo.

Ako je kaj v resnici dobro, priznajo to
tudi strokovnjaki in kako sodijo praktični zdrav-
niki o Fellerjevem fluidu z zn. „Elsafluid“, do-
kazuje sledeče pismo: „Zahvaljujem se vam
najbolje za Vaš Fellerjev fluid z zn. „Elsafluid“,
kateri preparat se je pri vseh na reumi temel-
jočih bolečinah naravnost krasno obnesel. Pri-
poročam Fellerjev fluid, kjer je treba, in Vas

ljubezen do njih ne bo dosti ohladila. Pojdite,
pojdite, da vam srce pregorko ljubezni ne počí,
pojdite, vsaj itak noben maček za vami cvilil
ne bo; nas bi pa neznansko veselilo, da bi do-
bili tukaj v Hočah „reine luft“, „rein“ avstrijsko
navdušen, ne pa srbofilsko poparjen „luft.“ Toda,
ajd na noge, srbofilski Hočanje, spucajte se od
tod, iz mile nam, in zoperne v am Avstrije,
spucajte se in idite doli, idite k vašim Srbom!
— Pa misliš „Štajerc“, da se bo le eden naših
hoških „Srbov“ pobral? Kaj še! Pretoplo in pre-
dobro jim je pod krilom mile naše mamic Av-
strije. Pa veš kaj želijo, po čem hrepenijo? Oh,
da bi prišli Srbi, Srbi, Srbi, in nas Štajercij-
jance, nemškutarje in „brezverce“ našpikali na
njihove hudo nabrušene sulice, nas pobili in
potolkli vse, vse, do zadnjega, čisto do zadnjega!
„Štajerc“, potem je tudi po tebi, Tebe tudi za-
dragnejo kakor mačka, „aus“ je potem s Tabo
tudi! Ljubi „Štajerček“, pa da se mi ne boš
zajokal, nič se ne boj, saj te ne bojo, Ti ne
morejo do živega, čeprav Te drugače tudi pri
nas preklinjajo, huje kot najhujšo kugo. Ravno-
kar pred par dni so Tebe zopet nekje, (saj veš
sam kje in odkod) zmerjali in obirali, da je bilo
joj. Pa misliš, da je to Tebi kaj škodilo? Figo!
Smejali so se ljudje in smejali in dejali: Ko bi jim
na pete ne stopal, ko bi ne izjavil njih v nebo
vpjoče grehe in nestrpnosti, bi ga ne sovra-
žili tako globoko iz dna srca! Tako so dejali
in so se še iskreneje pridružili „Štajercu“ in
novih prijateljev se mu je pridružilo in raste
mu moč in pomenljivost in srditi preganjalci
njegovi sami to povzročujejo. Prav tako, prav
tako, le naprej, le naprej! Če me bo kateri
naših „Srbov“ spet špiknil, „Štajerček“, prišel
Ti bodem rano kazat. Dotlej pa adijo in zdrav
mi ostani! Srhomničmar.

Hoče. O „Štajercu.“ Ker je vprašanje
po „Štajercu“ pri nas od številke do številke
večje, ker se število njegovih čitateljev in cenit-
teljev vedno več in več pri nas in v naši oko-
lici širi, izjavljamo tem potom, da se odsihmal
„Štajerc“ dobiva v štacuni g. Maks Jelineka v
Hočah. Vsak list, kakor povsod, po 6 vinar-
jev. Torej le po njem, pa ne s polenom, ampak
z navdušenostjo! Živil naš „Štajerc!“

Hrastnik. V petek je umrl po kratki bolezni
obče priljubljen starček Kašper Gričar v 78 l.
starosti. N. p. v. m. — Kakor je to že navada
pri farških bacih, tudi tu niso izostale člo-
veške hijene s svojim ostudnim neumnim obre-
kovanjem onkraj groba; fej takim zaslepljenim
hinavcem! Mi pa vemo, da taki oslovski glasovi
ne pridejo nikdar do nebes. — Sinu Filip Gri-
čarju pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Sv. Lovrenc nad Mariborom. (Gostilna
pri „Srbskem Kodra.“) Halo! Halo! Gospod
Brežoičnik, die Serben san no nix do! Pa
če se tako razsajaš, k nam ne pridejo Srbi.
Pokukajno malo v gostilno „Srbskega Kodra.“
Ljubi „Štajerc“, tukaj bi videl in slišal čudeže.
Kaj si tukaj naši prvaki dovolijo, to je vele-
izdajstvo. Dan za dnevom slišiš divji krik
in tuljenje iz gostilne. Tujec misli, da je prišel
v Sibirski pragozd in da ga hočejo izstradani
volkovi napasti. Šele ko zašliši „Živila
Srbija!“ in „Pereat Avstrija“, vè, da
je med „ljudmi.“ Pa med kakšnimi! Ko bi ne
bilo sredi trga na obč. posloppju veliko napisano,
kje da je, misli bi, da je nevedoma prekoračil
mejo in pa potuje že v sredini dežele našega
„kulturnega“ soseda srbskega. Pa ne vem, za-
kaj se še ti klerikalni hujskači že davno niso

prosim, da mi ga za lastno rabo zopet pošljete;
pošljem vam dotično svoto. Dr. M. David, mestni
zdravnik, Sieniava pri Jaroslavi v Galiciji.“
Pravega Fellerjevega fluida naroči naj se 12
malih, 6 dvojnih ali 2 specialnih steklenici za
5 kron franko pri E. V. Feller v Stubici,
Elsaplatz št. 241 (Hrvatsko); tam se dobi tudi
zanesljivo vplivajoče Fellerjeve odvajalne Rha-
barber-pilule z zn. „Elsapillen“, in sicer 6 škat-
ljic za 4-krone franko; te pilule zamorejo mali
in veliki, mladi in stari zaupljivo rabiti, kadar
ni želodec v redu. Naj bi to nesebično opozor-
jenje bilo i našim čitateljem v blagor. To bi
nas res veselilo. — h.